

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 19 nr. 7

juli 2007

BROEN OVER KATTEGAT

Vi skal tale om broer. Men først tager vi lige en omvej omkring William Shakespeares drama »Hamlet, Prins af Danmark«. I de fleste moderne teaterversioner reduceres Shakespeares klassiske historiske tragedie til et freudiansk kammerspil omkring Hamlets eksistentielle kvaler. Oftest i form af patetisk følelses-pornografi, der står i skrigende kontrast til Shakespeares og Hamlets egne instruktioner til skuespillertruppen, der dukker op på Kronborg. »Åh, hvor det smerter mig dybt i sjælen at høre et selvglad parykhoved rive følelser i laser og pjalter for at trænge gennem ørerne på tilskuere, der for det meste er ude af stand til at fatte andet end ubeskriveligt dumme forestillinger og larm«, siger Hamlet til skuespillerne. Hvorefter sir Lawrence Olivier med sin filmversion fra 1948 har fået lov til at danne skole ved at gøre netop det. Ak ja.

»Something is rotten in the state of Denmark«, siger Marcellus skræmt, da han ser spøgelse i første akt. Og det politiske faktum uddyber Horatio i sidste scene, medens han skuer ud over alle de døde: »Sanselige, blodige og unaturlige handlinger; tilfældige beslutninger, lemfældige nedslagninger. Død ved list og fælder. Og her til slut falske mål, der ramte skabernes egne hoveder«. Tragedien var Danmarks politiske forfald, ikke Hamlets personlige problemer.

Det er en vigtig pointe. Det er et lands samlede politiske geometri, der bestemmer hvilke beslutninger, der kan træffes, og hvilke der er udelukket. Hvilke handlinger, der udføres, og hvilke der undlades. Det kan ende i tragedie. Men det kan også føre til det stik modsatte. Berlin-murens fald i 1989 skabte kortvarigt en berusende atmosfære af politisk optimisme i hele Europa. Det udnyttede et flertal i Folketinget til at skære igennem årtiers ævl og kævl og endelig gennemføre de tre store danske infrastrukturprojekter: Storebæltsforbindelsen, Øresundsbroen og broen over Femern Bælt. De to første har for længst forandret det danske landskab, både geografisk og politisk. Nu har trafikminister Flemming Hansen sikret, at det tredje ben også kommer med. Det var en rigtig beslutning.

Men vi skal videre. En fast forbindelse over Kattegat med en superhurtig magnet-svævetogbane, der forbinder Danmarks to største metropoler, Århus og København, må og skal blive næste skridt. Det vil skabe en hidtil uset integration af den danske nationaløkonomi. Det sagde vi allerede i vores kampagneavis for et år siden. Dengang troede mange, at det var en håbløs politisk utopi. I dag lyder det som et krav fra borgmestre og regionsformænd fra alle egne af landet. Den politiske geometri i Danmark er markant forandret. Og lægger man øret til jorden, kan man høre Shakespeare hviske fra graven: »Something is very fine in the state of Denmark«.

ÅRHUNDREDETS SKANDALE

Med overskriften »Prinser, Flyvemaskiner og Bestik-kelse« gav den britiske tv-station *BBC's* dokumentarprogram *Panorama* den **11. juni** substans til mange års vedvarende rygter og spekulationer: Skiftende britiske regeringer har i mere end tyve år holdt hånden over en korruptionsskandale af næsten ufattelige proportioner. Hovedaktørerne er, i følge *BBC's* dokumentarudsendelse, **Storbritanniens** og **Europas** største våbenfabrikant, **BAE Systems**, og **Saudi-Arabiens** kongefamilie, nærmere bestemt prins **Bandar bin Sultan**, nuværende national sikkerhedschef og mangeårig ambassadør i **Washington**.

Ifølge *BBC* har prins Bandar gennem de seneste **22 år** modtaget over **2 mia. dollars** i bestik-kelse fra BAE. Pengene er blevet udbetalt via **Riggs Bank** i **New York**, og ud over kontanterne har prins Bandar, for BAE's regning, rejst kloden tynd i sit private, luksuriøst indrettede Airbus-passagerfly, hvor han har holdt eksklusive cocktail-parties for en gæsteliste, der inkluderer navne som **George Bush Sr.**, **George W. Bush Jr.**, **Nelson Mandela**, **Margaret Thatcher**, **John Major**, **Mikhail Gorbatsjov**, **Bill Clinton** og mange flere.

Alt sammen meget kulørt og meget underholdende. Men ved nærmere eftersyn har *BBC's* dokumentarudsendelse åbnet en »Pandoras æske« af global korruption, våbenhandel og politisk manipulation, der rækker langt videre end prins Bandar og den saudiarabiske kongefamilie. Den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** har betegnet det som »århundredets skandale«, og politiske jordskælv i den høje ende af Richter-skalaen er under opbygning i både **London** og **Washington**. BAE er et af de tungeste selskaber i **City of London**, og den politiske og økonomiske afstand til det britiske kongehus er meget kort. De politiske tråde fletter sig dybt ind i toppen af det britiske etablissement, og den nyligt fratrådte premierminister **Tony Blair** risikerer i nær fremtid at skulle aftjene en betydeligt mere ydmyg karriere bag tremmer end den planlagte post som »mellempstforhandler«. I **USA** sidder vicepræsident **Dick Cheney** meget tæt på epicentret.

Forhistorien er følgende: I **1985** udløste krigen mellem **Irak** og **Iran** en betydelig militær oprustning i det sydlige naboland Saudi-Arabien, og den saudiarabiske kongefamilie henvendte sig til **USA** med ønske om opkøb af amerikanske **F-15** jagerfly. Efter et massivt pres fra den amerikansk-israelske lobby-organisation **AIPAC** afslog **Reagan-regeringen** saudiernes ønske. Allerede dagen efter det officielle amerikanske afslag landede prins Bandar bin Sultan i London. Han var på det tidspunkt de facto ambassadør for Saudi-Arabien til alle de betydelige stormagter: **Kina**, **Sovjetunionen**, **Storbritannien** og **USA**. Prins Bandar tog direkte til **Downing Street 10** for at mødes med premierminister **Margaret Thatcher**. Mødet havde fra britisk side været under forberedelse i måneder, og et eventuelt våbensalg skulle ikke godkendes af parlamentet, for Thatcher havde privatiseret den britiske våbenindustri fire år tidligere. Det var ved denne privatisering, at BAE Systems så dagens lys.

Mødet i Downing Street sluttede med et håndtryk og en af historiens største våbenhandlere (ifølge bogen: »*The Prince – The Secret Story of the World's Most Intriguing Royal*« fra **2006**, skrevet af prins Bandars gamle skolekammerat, **William Simpson**). Allerede få uger senere, inden der var sat en eneste underskrift på et eneste papir, landede de første

britiske **Tornado-jagerfly** i **Riyadh**, leveret direkte fra det britiske luftvåbens, **RAF's**, lagerbeholdning. Men den britiske premierminister havde også god grund til at stole på sin saudiarabiske forhandlingspartner. Ifølge kilder i Washington, som *Prometheus'* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, *EIR*, har talt med, blev prins Bandar nemlig rekrutteret til den britiske efterretningstjeneste **MI6**, allerede i teenageårene, da han var elev på **Royal Air Force College Cranwell**.

Da den formelle aftale, som havde fået navnet »**al-Yamamah**«, »**Duen**«, blev underskrevet den **25. september 1985**, indeholdt den leverancer af **72** Tornado-jagerfly og **30** Hawk-træningsfly med udstyr, våben, ammunition og service. Senere, lagde »**al-Yamamah II**«, »**al-Yamamah III**«, og »**al-Yamamah IV**« yderligere fly- og våbenleverancer til en værdi af **40 mia. dollars** oveni.

Saudi-Arabien indvilgede i at betale kontant for opbygningen af infrastruktur, luftbaser, hangarer m.v. og visse serviceydelser, og det var ud af disse kontantbetalinger, at prins Bandar hævdede et »konsulentonorar«, der i dag er løbet op i **2 mia. dollars**. Andre »konsulentonorarer« gik bl.a. til **Chiles** diktator general **Augusto Pinochet** og den belgiske dronnings prinsgemal **Bernhard**.

Men selve »al-Yamamah«-aftalen var en byttehandel – »olie for våben«. Så længe aftalen var gældende, skulle Saudi-Arabien dagligt levere en supertanker med **600.000 tons** olie til Storbritannien. Det har man så gjort i **22 år** – hver eneste dag! **600.000 tons** leveret udenfor de olieproducerende landes organisation, **OPEC's**, strikte kvotesystem. Olien blev med hjælp fra **British Petroleum** og **Royal Dutch Shell** afsat på spotmarkedet i **Amsterdam** til dagens pris. Når BAE havde fået sine produktionsomkostninger dækket, blev resten af pengene sat ind på forskellige hemmelige konti. Og det var selve kernen i »al-Yamamah«.

Prins Bandars nære ven William Simpson beskriver det således i prinsens biografi: »Mens al-Yamamah-aftalen nok er en særdeles ukonventionel måde at gøre forretninger på, er dens lukrative sidegevinster helt og aldeles et produkt af politiske mål: Saudiarabiske politiske mål og britiske politiske mål. Al-Yamamah er først og fremmest en politisk kontrakt. Skabt under **Den kolde Krigs** højdepunkt har dens særlige struktur gjort det muligt for Saudi-Arabien at indkøbe våben rundt om på kloden til kampen imod kommunismen. Penge fra al-Yamamah kan spores til lyssky opkøb af russiske granater, der blev brugt til at smide Qaddafis tropper ud af **Tchad**. De kan også spores til våben opkøbt i **Egypten** og andre lande, som blev sendt til **Mujahedinerne** i **Afghanistan**, der kæmpede mod de sovjetiske besættelsesstyrker«.

Efter terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september 2001** kom prins Bandars konti i Riggs Bank i de amerikanske myndigheders søgelys. Ifølge den fhv. amerikanske hemmelige agent **David Caruso**, som *BBC* talte med, faldt man over adskillige mystiske penge-transaktioner, men ingen af dem kunne spores direkte til de personer, som man mente stod bag angrebene. De fleste vedrørte prins Bandar. Men dem burde man til gengæld have set lidt nærmere på. *EIR* har nærlæst den officielle rapport fra den amerikanske undersøgelseskommission angående den **11. september**, og her fremgår det, at prins Bandar og hans kone, **prinsesse Haifa**, havde overført kontanter og checks til to familier i det sydlige Californien, som senere gav

økonomisk og praktisk hjælp til to af flykaprerne. FBI lukkede sagen uden forklaring og nægtede at lade undersøgelseskommissionen udspørge de relevante FBI-agenter.

BBC's dokumentarudsendelse fokuserede på de **2 mia. dollars**, der cirkulerede gennem prins Bandars personlige konti i Riggs Bank. Men selv om det måske er historiens største »returkommission«, er det kun toppen af isbjerget, hvad angår skjulte penge fra »al-Yamamah«-aftalen. Hvor stort var overskuddet fra det daglige salg af **600.000 tons** olie, som blev overført til hemmelige britiske fonde? Det fortalte BBC's dokumentarudsendelse intet om, men det har EIR's økonom **John Hoefle** regnet på. Med udgangspunkt i BP's detaljerede statistik over prisudviklingen på oliemarkedet de seneste to årtier er Hoefle nået frem til, at de samlede indtægter fra salget af olieleverancerne må ligge i nærheden af **160 mia. dollars** (omregnet til nutids 2006-dollars). Men BAE's officielle indtægter fra »al-Yamamah« er kun opgivet til knap **86 mia. dollars**, inklusive den klækkelige overpris Saudi Arabien måtte betale for hvert enkelt fly og våbensystem.

Så udenfor de involverede virksomheders regnskaber og skjult for myndigheders kontrol har der gennem de seneste **22 år** været en hemmelig pengestrøm, der i dag er nået op

nær **80 mia. dollars**. Og »al-Yamamah« var som nævnt en politisk aftale med flere forskellige skjulte politiske dagsordener. Man kan finansiere rigtig mange og rigtig store skjulte operationer, når man har så mange penge til rådighed. I en tale i Washington den **21. juni**, der blev transmitteret direkte over internettet (se www.larouchepac.com), sagde Lyndon LaRouche bl.a.: »Uden at gå i detaljer med hvad vi ved og ikke ved om iscenesættelsen af den **11. september**, så ved vi, at midlerne til at arrangere noget sådant, skal findes ét sted: I det finansielle kompleks, der har sit centrum i det, BAE repræsenterer. Se, her ligger mysteriet bag den **11. september**. Hvordan det blev gennemført rent praktisk, er irrelevant. Det skal man nok finde ud af. Og alle indenfor og udenfor regeringskredse, der forstår disse ting, ved det! Og det er her, presset nu ligger.«

LaRouches tale blev fulgt direkte fra flere kontorer i Den amerikanske Kongres. Samme dag sendte den fhv. demokratiske præsidentkandidat senator **John Kerry** et brev til det amerikanske justitsministerium, hvori han »i lyset af de seneste afsløringer i »al-Yamamah«-skandalen« opfordrede til en gennemgribende undersøgelse af BAE's aktiviteter i USA. Den **26. juni** måtte BAE, på forespørgsel fra fondsbørsen i London, så indrømme, at man rent faktisk var under

SCHILLER INSTITUTTET SÆTTER DEBATTEN – NU OGSÅ I TYSKLAND

Med en særdeles aktiv kampagne – herunder tre kampagneaviser, hver trykt i **50.000** eksemplarer – har **Schiller Instituttet** sat en **Kattegat-forbindelse** med magnettog mellem **København** og **Århus** på den danske politiske dagsorden. Fra at være et tilsyneladende »utopisk projekt« er det på få måneder blevet det varmeste transportpolitiske spørgsmål herhjemme. Den **29. juni** sikrede trafikminister **Flemming Hansen**, at broen over **Femern Bælt** endelig bliver en realitet, efter at have vredet armen godt og grundigt rundt på sin tyske kollega, **hr. Tiefensee**. Både broen over Femern Bælt og Kattegat-forbindelsen vil få stor betydning for den fremtidige danske økonomi og **Danmarks** samfundsudvikling.

Den **20. juni** bragte *Jyllands-Posten* en forsideshistorie om **Siemens** og **Rambølls** studier over om en mulig dansk magnetogsforbindelse mellem Århus og København – flot illustreret med et billede af et magnettog. Dagen efter bragte *Jyllands-Posten* så et indlæg fra **Schiller Instituttets** formand **Tom Gillesberg** på sin debatside under overskriften »Rettidig omhu: Magnettog«. Indlægget var en kritisk kommentar til *Jyllands-Postens* leder den **13. juni**, som slog til lyd for en Kattegat-forbindelse med hurtigtog i stedet for forbindelsen over Femern Bælt. Tom Gillesberg argumenterede for en fremskyndelse af Femern Bælt-projektet, samtidig med at en Kattegat-forbindelse forberedes. Og i stedet for at være sidst med det gamle, bør vi være først med det nye og bygge magnettog på Kattegat-forbindelsen, skrev Tom Gillesberg.

Schiller Instituttets kampagne har også påkaldt sig opmærksomhed i **Tyskland**. En demonstration foran den tyske ambassade den **18. juni** sluttede af med overrækkelsen af en bromodel til ambassadør **Gerhard Nourney** (se billede nederst til højre), og den tyske nationalradio, *Deutschlandfunk*, afspillede som indledning til et indslag om den dansk brodebat en optagelse af Schiller Instituttets kampagnesang fra demonstrationen, hvor teksten lød (på tysk): »Danskerne siger ja, tyskerne siger nej, ja, nej, lad os bygge broen, tænk ikke så småt, et stort land tænker ikke så småt«.

Den **21. juni** bragte den prominente Hamburg-avis *die Welt*, en stor artikel i udenrigssektionen med overskriften: »København-Hamburg på 40 minutter«, der fortalte om Schiller Instituttets forslag til at bygge magnettoglinjer.

Se mere på www.schillerinstitut.dk/senesteny.htm og www.magnettog.dk.

efterforskning af det amerikanske justitsministerium. Det fik BAE's aktier til at styrtdykke med **11 procent**.

Men det er ikke kun i USA, at BAE Systems er under anklage for omfattende korrupsion og bestikkelse. Myndighederne i **Ungarn, Schweiz, Tjekkiet, Sverige, Australien og Sydafrika** har sat BAE's forretningsmetoder under lup. Det samme har den vestlige verdens økonomiske samarbejdsorganisation, **OECD**. Det skete, da daværende premierminister Tony Blair den **15. december 2006** meddelte, at hans regering havde beordret det britiske bagmandspoliti, **Serious Fraud Office, SFO**, til at stoppe sin mangeårige efterforskning af »al-Yamamah«-sagen. Ifølge den britiske premierminister ville en fortsat efterforskning nemlig ikke lede til en domfældelse, men kun påføre Storbritanniens forhold til »en vigtig allieret i kampen mod terrorisme« alvorlig skade.

Hvor i al verden havde Tony Blair den formulering fra? Sandsynligvis fra USA's vicepræsident Dick Cheney. Den **25. november 2006** dukkede han op i Riyadh til et hemmeligt møde med Saudi-Arabiens nationale sikkerhedschef, prins Bandar bin Sultan. Der var to punkter på dagsordenen: Cheney forklarede **Bush-regeringens** blanke afvisning af **Baker Kommissionens** forslag til en fredsplan for **Mellemøsten**, og han ønskede saudiarabisk støtte til en hemmelig plan om amerikansk-israelsk støtte til den sunni-arabiske side i en islamisk borgerkrig mellem sunni- og shiamuslimerne i **Irak og Syrien** (se også *Prometheus*, dec. '06). Prins Bandar havde ét meget vigtigt punkt at fremføre: Han ønskede garantier for, at de britiske og amerikanske myndigheders efterforskning af »al-Yamamah«-aftalerne blev stoppet øjeblikkeligt.

Men det har vicepræsident Dick Cheney ikke kunnet levere. Og nu er han selv i alvorlige vanskeligheder. Den **24.–27. juni** bragte den amerikanske avis *The Washington Post* en omfattende artikelserie, der blotlagde vicepræsident Cheneys systematiske fordrejning af magtfordelingen i de amerikanske regeringskontorer. Aldrig tidligere i USA's historie har en vicepræsident haft så stor politisk indflydelse. Og aldrig tidligere er **Den amerikanske Forfatning** blevet bøjet og misbrugt i en grad som under vicepræsident Cheneys embedsperiode.

En af detaljerne i *The Washington Post's* artikelserie var en øjenvidnebeskrivelse af Dick Cheneys umiddelbare reaktion på terrorangrebene den **11. september 2001**. Mens alle andre i sikkerhedsbunkeren under østfløjen i **Det hvide Hus** højlydt udtrykte deres rædsel, da tvillingetårnene styrtede sammen, sad Cheney iskold foran tv-skærmen uden at fortrække en mine. Og mens alle andre i de følgende timer fokuserede på at mobilisere et nødberedskab, samlede Cheney en stab af jurister omkring sig. De skulle levere de præcise juridiske formuleringer og tolkninger, der ville give præsidenten absolut frihed til at reagere på terrorangrebene, som det passede ham. I månederne og årene der fulgte, leverede disse jurister »lovgrundlaget« for en krig mod Irak, hemmelige fængsler med tortur, kidnapning af fremmede landes statsborgere, telefonaflytninger af amerikanere uden dom-

merkendelse og meget meget mere.

Allerede den **7. januar 2001**, da det stod klart, at **Den amerikanske Højesteret** ville tilkende George W. Bush valgsejren, advarede Lyndon LaRouche i en international webcast om, at den politiske og økonomiske krise havde nået et punkt, hvor der var grund til at frygte, at der ville blive udløst en eller anden meget dramatisk hændelse. Og med sammensætningen af den indkommende Bush-regering var der grund til at frygte, at man her ville udnytte en sådan dramatisk hændelse til at tilrane sig diktatorisk magt, nøjagtig som **Hitler** gjorde det efter **Rigsdagsbranden i 1933**, med hjælp fra nazisternes kronjurist **Carl Schmitt**.

Artiklerne i *The Washington Post* har nu bekræftet, at LaRouches advarsel fra **januar 2001** ramte uhyggeligt præcist. Og det samme har afsløringerne i BAE-skandalen. Og der kommer med garanti flere detaljer. Samtidig er en alvorlig forfatningskrise mellem **Den amerikanske Kongres** og vicepræsidentens kontor under opsejling. Fortsættelse følger...

FRA BOLIGBOBLE TIL BANKKRISE

Den **26. juni** meddelte den amerikanske investeringsbank **Bear Stearns**, at den vil skyde **3,2 mia. dollars** af sin egenkapital ind i den ene af de to hedgefonde, som banken i sin tid oprettede for at spekulere i det amerikanske boligmarked. Samtidig indledte man forhandlinger med andre banker og kreditorer om en plan, der skal redde den anden hedgefond, som også er i alvorlige vanskeligheder.

Men det kan godt blive vanskeligt. Ifølge den internationale finanspresse er redningen af **Bear Stearns'** hedgefond den største finansielle redningsaktion siden sammenbruddet af **LTCM-hedgefonden i september 1998**, der nær havde væltet det internationale finanssystem. Dengang gik alle de store internationale banker sammen for at redde kastanierne ud af ilden, hver i deres region. Men Bear Stearn nægtede at løfte en finger for at hjælpe de andre. Og det har man ikke glemt. *Prometheus'* kilder i finansverden siger, at ingen løfter en finger for at hjælpe Bear Stearns, og at de, der blev hårdest ramt i **1998**, nu spekulerer aggressivt imod bankens finansielle positioner.

Hvis det er rigtigt, leger man med tændstikker i et krudtkammer. Eller det der er værre. I den britiske avis *The Daily Telegraph* den **26. juni** kaldte den amerikanske boligmarkedsanalytiker **Paul Muolo** krisen i Bear Stearns for »ejendomsobligationernes Tjernobyl«. I samme artikel påpegede **Charles Dumas** fra finansanalyseinstituttet **Lombard Street Research**, at en samling af verdens mest præstige fyldte banker, med en samlet egenkapital på **850 mia. dollar**, nu sidder med tvivlsomme ejendomsobligationer, kaldet **CDO'er**, til en samlet værdi af **750 mia. dollars**. Og ingen ved, hvad der nu sker, for de samme banker har lukket markedet for handelen med CDO'er, af frygt for at det vil bryde sammen. Ifølge *The Wall Street Journal* den **26. juni** er Bear Stearns' krise kun toppen af isbjerget. Forude venter en meget dramatisk bankkrise. På første parket sidder Bear Stearns' vigtigste kreditorer: Storbankerne **JP Morgan, Citigroup, Goldman Sachs, Deutsche Bank** og **Bank of America**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Egettryk*